

У 83 роки Агафія Антоніч їздить до церкви в сусіднє село... велосипедом

Таку незвичайну довгожительку зустріли в с. Копище Ремчицької сільської ради. У поліську глибинку приїхали, щоб дізнатись, як вікується людям, що їх радує, що бентежить? У них просте та щасливе життя, незважаючи на те, що не мають школи, ФАПу, Будинку культури та бібліотеки. Щороку з мапи України зникає безліч таких, здавалося б, неперспективних населених пунктів, але це не про Копище. Тут народжуються дітки і виростають сучасні будинки. Воно має майбутнє. Далі - замітки про його цікавих мешканців і сьогодення.

Гордість села - старожили, майбутнє - молодь

Центральна дорога в Копище стелиться від села Тріскині. Їхали сюди майже годину. Вже на початку побачили новобудови, зведені за всіма сучасними стандартами. Наш гід Віта Філончук, спеціаліст сільської ради по соціальній роботі з сім'ями, дітьми та молоддю, розповіла, що останнім часом багато житла зводить місцева молодь. Усі старі будинки, що стояли пустками, вже давно викупили. Як живуть тут люди? Молоді та працездатні чоловіки здебільшого їздять на заробітки. І поки вони заробляють гроші, дружини трудяться вдома самі, виконують чоловічу й жіночу роботу: обробляють багато землі, тримають домашню птицю, корів, свиней, навіть овець, улітку збирають ягоди, чорниці здебільшого продають.

У селі живуть декілька десятків пенсіонерів, є й старожили. Скажімо, Агафія Антоніч поселилася тут ще на початку 60-их років минулого століття. Молоді й енергійні разом з чоловіком одразу звели хату на осяйну радість, яку називали майбутнє. Але діти швидко роз'їхалися, хто куди, дід помер, ось так і залишилася жити одна, але не падає духом. Мешкає в сільській глибинці вже півстоліття. Сьогодні цей куточок рідного краю бабуся не проміняє на жодні блага міста. Будь-якої пори року тут надзвичайно красиво. Одно слово - рай.

Щоб дійти до оселі пенсіонерки, довелося трішки прогулятися лісовим масивом. Дорогою милувалися довколишніми краєвидами. Сніг припорошив ялинки, поруч бригада працівників лісгоспу готувала ділянку для посадки молодих дерев навесні. Ця картина зачаровувала, недарма Агафія Василівна так залюблена в цей мальовничий край, тут відпочиває душа, природа додає снаги, сил. У цей день до бабусі приїхала донька Надія із Сарн, щоб допомогти по господарству. Вона й сама ще спроможна подбати про себе, але рідні бережуть маму.

Агафія Василівна виростила 8 діток, це дуже велике щастя, хоча були недоспані ночі, вічно стомлені руки. Їй присвоїли звання «Мати-героїня». Все життя працювала в колгоспі в ланці, а ще дуже любила вишивати. Досі в її оселі багато вишитих старовинними орнаментами рушників, серветок, простирадл, на яких квітнуть іриски та ружі. Це була її улюблена справа. Після важкого трудового дня бралася за голку й виводила на полотні один за одним дрібненькі хрестики. І так щодня по декілька годин. Життя присвятила цій справі. Оздобила барвистими нитками багато потрібних речей. Попри поважний вік, бабуся дуже бадьора. У своїх 83 роки добре керує велосипедом. Щонеділі їздить у сусідні Тріскині до храму на службу Божу, а це немало не багато - 4 км в один бік.

- Дуже зручно, і грошей не треба платити, - розповідає Агафія Василівна. – Коли підйду, коли під'їду – усе ж швидше. Ще в молодості навчилась їздити. Відтоді й не розлучаюсь зі своїм двоколісним другом. Уже декілька змінила, останнього придбали діти. То нічого, що мені вже стільки літ, щоб жити, треба рухатись.

Ось така цікава жінка живе в Копищах. Справжні спортсмени-велогонщини в такому віці часто вже залишають спорт, а Агафія Василівна планує їздити, поки Бог сили дасть. Ще рано здаватися, каже, й посміхається. Доля її була нелегкою, але ніколи не втрачала оптимізму, весела, має добре почуття гумору й дуже вдячна Богу за прожиті літа.

З миру по копійці – погорільцям новий будинок

Біда, наче чорна хмара, часто приходиться зненацька. Забирає мрії, щастя, сили, затьмарює життя болем і страхом. Віталій і Наталія Мосійчуки сьогодні щасливі, виховують п'ятеро дітей, тримають велике господарство, обробляють землю. Але рік тому їх спіткало горе, про яке й сьогодні згадують з болем. Молода сім'я мешкала в старенькому будинку, планували поруч звести новий, просторий, бо завжди мріяли про велику родину. Господар їздив на заробітки, щоб зібрати гроші на будівництво. Але однієї липневої ночі через пошкодження в електричній мережі їх оселя загорілася. Всі вже відпочивали, коли язика полум'я охопили коридор, затим перекинулися в кімнати. Як рятувалися, Віталій Степанович достеменно не пам'ятає, будинок згорів за декілька хвилин, як смолоскип. Ледве встиг відшукати в диму найменшу Тамілу. Натерпілися страху, адже були за крок від смерті. Куди йти з маленькими діточками, не знали. Меблі та предмети повсякденного вжитку згоріли повністю. Залишилися на вулиці без даху над головою, засобів для існування. Але добрі люди прийшли на допомогу. Зносили все: постіль, посуд, одяг, гроші. А жити Мосійчуки пішли на квартиру, що була неподалік від них. Односельці постійно підтримували молоду сім'ю. Християни віри євангельської, Дім молитви яких у Трісках, зібрали кошти. Сільський голова Леонід Долід, дізнавшись про нещастя, теж почав клопотати про допомогу. За його сприяння Сарненський лісгосп (директор Сергій Белеля) виділив деревину для нового будинку. Ось так, мало-помалу й почали зводити помешкання, вже через 8 місяців поселилися в новій оселі, хоча внутрішні роботи й досі не завершили. Віталій Степанович – справжній майстер, добре знається на сучасних ремонтах, тож і у своєму домі робить його сам. Після цього в Мосійчуків народилося ще двоє дітей, тож усіх разом уже 5. Щасливі. Тож нехай Господь оберігає вашу велику й дружну сім'ю, щоб ніколи більше не бачили горя.

Бабусю Ганну люблять діти в селі... за цукерки

У Копищах пенсіонерку Ганну Герасемчук жартома називають дитячою мамою. Якщо хтось в околиці не дорахувався вдома доньки чи сина, знай, що малеча побігла до неї. Ганну Юрїївну сільська дівчата дуже любить, бо в неї завжди є цукерки. Бабуся пригощає всіх, хто завітає до її оселі в будень чи свято. Найчастіше навідується, коли йдуть у школу. Кожного ранку запитують, чи залишилися ще солодощі. А ввечері приходять, бо в бабусі Ганни ще й телевізор можна подивитися. Ось така добра господиня. Коли підійшли до її будинку, побачили багато квітів, намальованих кимось на снігу. По селу мандрували декілька годин, але такі візерунки побачили тільки тут. І де ж їм узятися, якщо бабуся мешкає сама? Це діточки намалювали, так подякували за солодкі гостинці.

Ганна Юрїївна дуже трудолюбива. Незважаючи на свій поважний вік, тримає пасіку – 4 бджолосім'ї, клопочеться біля неї часто разом із сином Володею. Її улюблене заняття – збирати цілющий мед. У господарстві жінки ще є дев'ять овець і корова.

Справляється біля статку сама, діти та онуки дуже багато допомагають влітку та восени: збирають картоплю, буряк, гребуть сіно. Ганна Герасемчук - бабуся сучасна, віднедавна має власний мобільний телефон, тож якщо потрібна підмога, телефонує рідним.

Розповіла нам багато цікавого про лихоліття війни. Бачила горе, сльози, голод, тож добре знає ціну миру та любові. Напевно, тому сьогодні до неї так тягнуться діти, шанують односельці. І хоча живе ще в старому вимірі, злиденні роки виховали в неї почуття любові, поваги й дружелюбності на все подальше життя. Таким цінностям навчає й інших.

Дякують за ремонт доріг і шкільний автобус

Сільський голова Леонід Долід, коли розповідав про Копище і його мешканців, одразу зауважив, що тут живуть дуже дружні люди. Коли виникають проблеми, завжди разом їх вирішують. Ось до прикладу. Зовсім нещодавно запропонували зробити місток через меліоративний рів. Зібрали гроші, замовили трактор, придбали дерево й узялися за роботу. Сільський голова теж долучився, ось так гуртом і розв'язали цю проблему. Так повинно бути завжди. І це добрий приклад для наслідування.

Як свідчить народна приказка: «Один у полі не воїн», так і в роботі органів місцевого самоврядування сільський голова нічого не зробить сам, а спільними зусиллями можна справитися з будь-якою проблемою. Мешканці дуже задоволені ремонтом доріг, який провели ще у 2011 році. Село невеличке, але багате на автомобілі, а ще й лісовози возили дерево. Тож із часом на вулицях з'явилися великі вибоїни, їздити практично стало неможливо. Сільський голова звернувся до районного керівництва з проханням відремонтувати дорогу. Майже 100 тис. грн., передбачених обласною програмою «Сільські дороги», спрямували, щоб підсипати якісним відсівом найбільш проблемну вулицю в с. Копище.

Дякують селяни і за шкільний автобус, який щодня вже третій рік возить на навчання в Тріскинську ЗОШ І-ІІІ ст. 37 дітей. Раніше з весни до осені вони добиралися туди велосипедами, а взимку возили батьки. Хто автомобілем, а хто кіньми. Тож вони щиро вдячні за розуміння та допомогу у вирішенні наболілої проблеми владі району. І просять відновити сполучення з райцентром. Щоб автобус забирав людей із села бодай двічі в тиждень. Сьогодні, щоб заїхати в Сарни, спершу добираються власним транспортом у Тріскині, а вже там сідають на автобус. Також мешканці глибинки не задоволені торговим закладом. У селі працює лише один магазин, та й продукція там неякісна, асортимент не відповідає потребам споживачів.

Нехай у вас все буде гаразд...

Ще донедавна Копище називали хутором. Тут немає фермерів, підприємств. Є лише одна пилорама Вадима й Олени Наумців. Дуже гарна сім'я, в якій зростають 4 дітей. Господар у день нашого візиту саме повертався із заробітків, тож дружина в клопотах чекала його приїзду. Раніше багато працював удома, займався лісопильною справою, згодом почав їздити у Москву. Родина зводить новий будинок, на що, звичайно, потрібні великі гроші. Колись обоє працювали в Польщі, мали там хороший заробіток, але після народження дітей залишилися в Україні. Хоча багато рідних і нині заробляють на життя в сусідній країні.

Поки чоловік у Москві, Олена Савівна сама дає лад господарству й діткам. Живуть у мами, Надії Леонтіївни. У минулому році відзначили її 75-річчя, на яке завітали 45

гостей. Бабуся виростила 10 дітей, має 8 зятів і 2 невістки, вже 24 роки вдова. Все життя трудилася в ланці. Це були тяжкі часи, але говорить про них із посмішкою. Тоді школа була тільки в Яринівці, тож кожного ранку 5 старшеньких водила туди на навчання. Пенсіонерка двічі отримувала звання «Мати-героїня» - при Радянському Союзі й у незалежній Україні. А ще дуже пишається тим, що має велику, гарну, дружню сім'ю. Діти не забувають батьківської хати, щонеділі хтось навідується в гості. І дуже радіє, що й нині в її оселі чути щебіт дітвори. Онучка Анастасія здобула спеціальність перукаря в Києві, нині проходить практику в Сарнах, Катеринка й Іванка – школярки, найменшому Арсенчику лише 5 рочків, то найбільша потіха бабусі й батьків.

Окрім Наумців, живуть у Копищах ще багато інших гарних родин. Як-от, скажімо, Петра Дмитришина. Разом з дружиною виростили 6 діток, які мешкають у цьому ж селі. А сам надає послуги з перевезення населення за маршрутом Дубровиця-Київ. Дуже гарно відгукувалися односельці про Миколу Валька, пресвітера церкви ХВС. Це людина з великим серцем, яка ніколи не стоїть осторонь чужої біди, повсякчас допоможе, підтримає. Власним транспортом возить людей на зібрання. Мешкає тут, щоправда, тільки четвертий рік, бо переїхала до доньки із села Висове, Ольга Сергійчук, яка вже має 34 онуки й 70 правнуків.

Поспілкувавшись з мешканцями глибинки, отримали хороші враження. Копище – село маленьке, але багате прекрасними й трудолюбивими людьми. Звідки пішла назва цього населеного пункту, нам ніхто так і не сказав, навіть із старожилів. Єдина історична пам'ятка – дерев'яний хрест на кладовищі, датований 1944 роком, на знак пам'яті жертв німецьких окупантів. Ось таким намалювалося нам поліське село Копище. Дякуємо за сприяння та допомогу в підготовці цього матеріалу сільському голові Леонідові Доліду та Віті Філончук, а також усім добрим людям, яких зустріли на своєму шляху. Нехай доля і час будуть до вас милостивими!

Лотоцька О.